

A Jóisten ajándéka

Katolikus családba születtem, de az Édesanyámon kívül senki sem gyakorolta a vallást, beleértve magamat is.

Családi körülményeim nagyon rosszak voltak. Apám alkoholista és agresszív ember volt. A rossz körülmények miatt kiemelték a családból és nevelőintézetbe helyeztek. Ott igazából jót nem kaptam, ezért a tanulást helyeztem előtérbe. Alapvetően én is hiszek a Jóistenben, de nem igazán gyakoroltam a vallást, nem éltem hívő életet. Azonban volt egy töréspont, amikor úgy éreztem, hogy mindent elvesztettem, beleértve a hitemet is, mivel fokozatosan mindenkit elvesztettem, akit szerettem és mindenért

magamat és Istent hibáztattam. De időközben rájöttem, hogy ez nem így van.

Nagyon sokáig nem tudtam, sőt a mai napig sem tudom igazán elfeledni szeretteim elvesztését. Többször próbáltam véget vetni földi életemnek, de Isten nem engedte el a kezem, így ez sosem sikerült. Ekkor rájöttem, hogy Istennek még szándéka van velem, ezért adott esélyt egy új élethez.

Hosszú ideje börtönben vagyok. Elkezdttem gondolkodni, mitévő legyek. Ekkor jött egy sugallat, hogy írjak a Mécses Szeretetszolgálatnak. Ezt meg is tettem és idővel kaptam egy levelezőtársat, aki nem csak egy levelezőtárs, hanem egy lelki támaszt adó forrás. Mióta levelezünk, újra van értelme az életnek és óriási lelki támaszt nyújt nekem. Rábresztett arra, hogy van még remény és hogy soha ne adjam fel!

Köszönöm a Jóistennek, hogy ilyen csodálatos embert adott nekem!

Birinyi György

Oktoberi imaszándékunk

Uram! Ahogy a hajtásból szőlőszem, majd a szőlőszemekből szőlőfürt lesz, úgy teremjünk Neked mi is gyümölcsöt, maradandó gyümölcsöt.

Alkony

Esteledik
A lenyugvó Nap
Sisteregve alábukik
Sugara még megfürdenek
A tó tükrében
Ez a felhőkön átszűrődő
Bámulatos színekavalkád!
Ó, ha te is láthatnád!
Ha nem a Teremtő
Alkotta volna meg
Még giccsnek mondanád
Az est hűvösében
Csend vesz körül
Élvezem ezt a percet
Hallgatom a fátyolos
Megalvadt csendet
Lassan a Hold lámpást gyújt
Fénye a tavat csókolja
Egy szikrázó nyári est
Jelmezes főpróbája
A zenit görbéjén

A Sarkcsillag fénye ragyog
Úgy érzem Isten rám mosolyog
Ehhez az élményhez
Már nincs mit hozzátenni
Felcihelődöm
Ideje hazamenni

Lenhardt Mihály

Post mortem (Halál után)

Amikor elárulnak minket, amikor egy hozzánk közeli személytől szedünk be bántást, akkor bizony meghal bennünk valami. Minden ilyen csalódás, szakítás, veszteség egy-egy kis halál. És minden ilyenről egyre kevesebbek leszünk ott, ahol szeretnünk és bízunk kellene.

Sokan vagyunk, akik már gyerekként meghaltunk egyszer, amikor a szülői/apai kéz nem az ott-hont, biztonságot teremtette meg körénk, hanem a rendszeres bántalmazástól való félelmeink megtestesítője volt.

Az ilyen gyerekek túl korán nőttek fel és jó eséllyel kallódtak el: iskolakerülés, csavargás, balhé, kisebb lopások...

Sokan vagyunk olyanok is,

akiknek a párkapcsolataik nem/sem sikerültek. Úgy éreztük, hogy mi mindent megtettünk a másikeréért, ám a párunknak az sem volt jó, nem volt elég. Végül megcsaltak, elhagytak minket. Ilyenkor nagyon tudunk haldokolni. Most mi lesz velem? – kérdeztük és a bánatunkban legtöbbször az italhoz, droghoz nyúltunk és/vagy egyéb szenvedélynek hódoltunk.

Aki nem kallódott el gyerekként, az meglehet, hogy itt már igen: káros szenvedélyeink könnyen és észrevétlenül sodortak bennünket a perifériára, ahonnan

már nem volt visszaút...

Aztán már ott is álltunk a bíróságon, hallgatva az ítéletet. Kinek, ahogy mérték akkoriban éppen: tíz év, húsz év, életfogytiglan, amin mi csak pislogtunk, nem is értettünk semmit. Megannyi vágyunk, álmunk maradt temetetlenül ott a tárgyalótermekben, amint jogerős elítéltként kivezettek onnan bennünket.

Végül, amikor már szinte minden meghalt bennünk, egyszer csak hivatott (vagy hívatni fog!) a nevelő. Már az sem volt megszokott, hogy hellyel kínáltak minket, de kivált az az együttérzésféle valami a hangjukban volt groteszk: nyilván annak is megvan a maga protokollja, hogy miként kell közölni az anyák és/vagy az apák halálhírét.

Az a hang még sokáig kongott az üres szívekben.

*„Tudod, hogy nincs bocsánat,
hiába hát a bánat.
Légy, ami lennél: férfi.
A fű kinő utánad.*

*A bűn az nem lesz könnyebb,
hiába hull a könnyed.
Hogy bizonyosság vagy erre,
legalább azt köszönjed.*

*Ne vádold, ne fogadkozz,
ne légy komisz magadhoz,
ne hódolj és ne hódíts,
ne csatlakozz a hadhoz.*

*Maradj fölöslegesnek,
a titkokat ne lesd meg.
S ezt az emberiséget,
hisz ember vagy, ne vesd meg.*

*Emlékezz, hogy hörögtél
s hiába könnyögtél.
Hamis tanúvá lettél
saját, igaz pörödnél.*

*Atyát hívtál elesten,
embert, ha nincsen isten
S romlott kölkökre lőttél
pszichoanalízisben.*

*Hittél a könnyü szóknak,
Fizetett párfogóknak,
s lásd, soha, soha senki
nem mondta, hogy te jó vagy.*

*Megcsaltak, úgy szerettek,
csaltál s így nem szerethetsz.
Most hát a töltött fegyvert
szorítsd üres szívedhez.”*

Ám ezzel még nincs vége a versnek és remélem, a legtöbbünk történetének sem!

Mert ugyan elsüthetnénk azt a

töltött fegyvert. Az igazán könnyü lenne, ugye? Hiszen ezt tettük egész életünkben: Elfutottunk a problémák, a felelősségeink elől, miközben a gyerekkorunkban szerzett és azóta is cipelt stigmáinkkal, beidegződéseinkkel mérgeztük a felnőttkori kapcsolatainkat. A veszteségeinkért pedig másokat hibáztattunk, egyre mélyebbre és mélyebbre merülve az önsajnálát magunk ásta kútjában.

És soha semmi nem lett jobb. Hiába volt a sok bánat, a sok kis halál, ha utána mindig ott és úgy folytattuk, ahol és ahogy abba-hagytuk.

Akkor most mi lenne jobb? Békétlenséggel a szívünkben mi várna ránk a halál után?

Ja! Te nem hiszel az ilyen

dolgokban? Akkor azt kérdezem, hogy miként jobb álomra hajtani a fejünket? Haragban az egész világgal vagy csendben, békében?

És az sem mindegy ám, hogy mit hagyunk hátra! Mert meg lehet húzni azt a képletes ravaszt, mint a költő is, akitől ezt a verset hoztam megte, de öneki a halála után fennmaradtak a gyönyörű versei, és ma is emlékeznek rá, szeretik az emberek.

Most utánunk tudod mi maradna fenn? Egy kétsoros bejegyzés az őri naplóban, mely rímtelen közönnyel rögzítené az önakasztásunk tényét. Két nap múlva már a nevünkre sem emlékezne senki.

De most komolyan!? Ennek tényleg így kellene történni?

*„Vagy vess el minden elvet,
s még remélj hű szerelmet,
hisz mint a kutya hinnél
abban, ki bízna benned.”*

Vagyis ideje lenne akkor megbékélni a világgal, és megtanulni remélni, szeretni, hinni, bízni!

A megbékélés első és a legnehezebb lépése az, hogy el kellett engednünk azt a töltött fegyvert, mellyel egész életünkben azokra lövöldöztünk, akiket a rossz sorsunkért okoltunk.

Ezt nevezik MEGBOCSÁTÁSNAK és FELELŐSSÉGVÁLLA-

LÁSNÁK. Enélkül hogy is várhatnánk bűnbocsánatot bárkitől, ha mi sem vagyunk képesek erre mások irányába!?

Közben pedig nyílj meg, beszélj, oszd meg a tapasztalataidat, szerezz barátokat, kezd újra a családdal, olvass jó könyveket, írd verset, prózát, hagyd nyomot, levelezz a Méccsessel, járj közösségbe, fejleszd magad, segíts másokon, kérd mások segítségét, remélj, higgy valamiben, bíz valakiben, és szeress – hagyd, hogy szeressenek! Kezdd el végre élni, hidd el, soha nem késő!

Én ezt tudom jól, hiszen kilenc

éve engem is hivatott és hellyel kínált a nevelő. Talán már nem élnék, ha egyéb más történések mellett egy K. Mihály nevű fogvatartott nem beszélt volna a Méccsesről. Köszönöm neki, hogy beszélt. És akkor egyúttal szeretném kifejezni a hálámot és a köszönetem azoknak, akik annak idején „kivették a kezemből” azt a töltött fegyvert, és hogy azóta is itt vannak velem. A velük megélt hétköznapok, illetve az ünnepszamba menő találkozásaink erősítenek meg újra és újra abban, hogy TÉSZ-esként is lehet örülni az életnek.

A Jóisten áldjon és vigyázzon benneteket: az én kis levelezőcsaládomat, a Méccses Szeretetszolgálat önkénteseit, Miklós püspök atyát, a szegedi régi és új katolikus közösséget, annak régi és új vezetőjét és az érintett fogvatartott társaimat.

Béke veletek!

Ráduly Zsolt Gyula

(Idézet: József Attila: Tudod, hogy nincs bocsánat)

Páva Sándor alkotása

Még tart a kegyelmi idő!

Ez az én bizonyágtételem. Krisztus megváltott a kereszten, kifizette a váltságdíjat, az adóslevelet eltörölte, ami a keresztfára volt szegezve, ami nekem volt szánva.

Eltörölte az én bűneimet, vérével tisztára mosott.

Új teremtés lettem, új életet kaptam!

Ezáltal elfordultam a régi életemtől, és új életet élek Krisztusban, aki megváltott a Golgotán.

Erről teszek bizonyágot, hogy Jézus az én Uram és megváltóm: Krisztus által békességem van Istennel Jézus Krisztusban.

Ezáltal kaptam békességet, amit a világ és a benne lévő dolgok nem tudtak megadni.

Még tart a kegyelmi idő!

Kérlek testvérem, ha még nem

békéltél meg Istennel, ne halogasd, tedd meg, barátom! Legyen békességed Istennel Jézus Krisztus által.

Nem biztos, hogy lesz rá lehetőségéd máskor, hogy jól dönts, ez egy jó alkalom és semmibe sem kerül. Csak „higgy az Úr Jézusban, és üdvözülsz mind te, mind a te háza népe.” (ApCsel 16.31)

Bárki is légy, az Isten áldjon meg!

S legyen békességed Istennel Krisztus Jézus által!

Azért imádkozom, hogy ne csak higgy, tapasztald is meg az Isten kegyelmét, s szeretetét!

Még tart a kegyelmi idő! Az Isten ma szólni akar hozzátok, akár egy bizonyágtételem kereszttel is! „Ma, ha az Ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket.” (Zsid 3,8)

M. Sándor

Evangelizáció

Kell-e a mindennapjainkba az evangelizáció? Természetesen igen.

Ne úgy lássuk csak a szemünk előtt, hogy egy templomban vagy egy gyülekezetben hallgatjuk a tiszteletest, hanem megtörténhet bárhol, bármelyik embertársunkon keresztül, hogy megtalál bennünket Isten szava. A legmaradandóbb ilyen jellegű élményeink szerintem attól lesznek maradandóak, ha nem is számítunk rá, hogy pont akkor, azon a helyen, attól a személytől hangzik el egy olyan mondat, cselekedet, ami felnyitja a szemünket, megindítja a lelkiismeretünket, helyre teszi az egónkat.

Ha olyan egyedül érezzük magunkat a fájdalmas érzéseinkkel, hogy azt hisszük, senki más nem tudná megérteni, sőt cipeljük, mint egy nehéz csomagot, hallgatunk róla, de Isten mindent tud és lát, velünk érez, segít cipekedni, de meg is akar a súlytól szabadítani.

Ezért adja meg, hogy nem kell keresnünk alkalmas időt arra, hogy „majd egyszer” megtérünk, mert Ő annál sokkal kreatívabb, és a felkészületlenségünket szereti meglepni. Teszi mindezt a legegyszerűbb emberi módon. Egymáson keresztül hatnak az evangelizálások bárhol, bármikor. Semmi más nem történik ilyenkor, csak valami a szív mélyéig hatol, ahol vagy megrendülünk vagy hatalmas örömet érzünk, amit más élmény még nem adott meg.

Ilyenkor felismerjük Őt a másik embertársunkon keresztül. Ha már az Ő szemüvegén keresztül nézünk körbe, rájövünk, hogy a legapróbb mozdulatokban, barázdált arcokban, váratlan gesztusokban, ünneplésben, gyászban megláthatjuk.

Annyira leegyszerűsíthetjük az evangelizáció fogalmát, hogyha egy mondatot sem tudnánk pontosan idézni a Bibliából, egy dologra mindenki el van hívva: A felté-

tel nélküli szeretetre! Csendben tenni a dolgunkat, oda ahová helyezve vagyunk, ne az legyen a feltűnő, hogy ott vagyunk, de ve-

gyék észre, ha hiányzunk.

„...amelyről lelkiismeretünk bizonyágot tesz”

(2 Korinthus 1.12)

A változásról

A változás, mint olyan, minden emberben benne van. De a változást, változásokat több tényező is befolyásolja. Ugyanis a változás nem feltétel nélkül történik meg és nem egyértelműen pozitív irányba. Sajnos a negativitás felé is nyitott. Így ez is – mint minden más – az ember akaratlagos cselekedeteihez tartozik, az ő választásán múlik. Ebből adódóan, ha egyszer megkezdődik, soha nem ér véget, mert a változás soha nem kerülhet statikus állapotba. Mindig tovább halad, mert a végcélja olyan távoli, hogy az soha nem érhető el.

Vegyük alapul a pozitív irányú változást, amely vonatkozhat az életmódra, szakmai fejlődésre és/vagy szociális és ezzel együtt erkölcsi és értékrendbeli fejlődésre. Optimális esetben ezek együttesen lesznek jelen. Első lépés annak a felismerése, hogy az eddigi életem mennyire volt jó társadalmi és transzcendentális értelemben, vagyis mennyire is vettem komolyan azt a felelősséget, amivel tartozom a közösség és a Teremtő felé, mint véges, de a jóra irányuló Létező felé. Miután ezt felismertem, kitűztem a célt az abszolút jó felé. Ide apró lépésekkel tudunk elindulni egy olyan úton, amely annak megközelítéséhez vezet. A teológia ezt Imitatio Christinek, Krisztus követésének nevezi. Ebből adódóan követelményként jelenik meg az, hogy a jó eléréséhez használt eszközöknek is jónak kell lenniük, mert a rossz eszközök használata megrontja az alapvetően jó célt is. Így Machiavelli elmélete, mely szerint a „cél szentesíti az eszközt”, erkölcsileg és eredendően is bukásra van ítélve. Számptalan ilyen történelmi tévedés létezik, melyeket itt szükségtelen is lenne felsorolni, mind ugyanezen megítélés alá esnek. Ugyanakkor szem előtt kell tartani azt, hogy az igazi változás, ami nem a különböző társadalmi struktúrák és szubkultúrák

hatására indul el, mindig egyéni döntés, amely szabad akaratunkból történik és nagyon ritka esetben kap csak ösztönös értékelést a környezet részéről. Általában közöny, hitetlenkedés és megvetés a reakció. Ez alól persze vannak kivételek, szeretném hinni, hogy sok, de a tapasztalatok sajnos mást mutatnak.

Ebből is adódóan nagyon nehéz az egyénnek kitartani a pozitív változások mellett, hiszen szinte minden esetben a felsorolt negatívumok adják meg azt a szükséges energiát, hogy az elindult változás megtarthassa az irányát, valamint az ember megkapja a szükséges állhatatosságot a jóban való kitartásához. Ahogy mindig, ez esetben is a Teremtőtől, kinek kezében a hitetlenek váltak a felismerés eszközévé.

Hatalmas lépés, mikor az ember úgy érzi, azzal, hogy teremtményként elindult a változás útján, képes valamennyire betölteni azt a szerepet, hogy jó legyen, amit a Teremtője neki szánt.

Ha egyszer elindult a változás, azzal is tisztában kell lenni, hogy a jóban való megmaradás feltétele a folyamatos küzdelem és változás. Dinamizmusát a folyamatos környezeti ingerek és a társadalomban történő változások adják. Egy egyszerű példa erre az antiszemitizmus, ami a hitleri Németországban és a megszállt országokban törvénybe lett iktatva annak ellenére, hogy köztudottan egy súlyos, emberiesség elleni bűncselekményről van szó. Mégis sokan egyetértettek vele. Bukása

után mindenki azt gondolta, hogy ez az eszme már a múlté. De láthatjuk, hogy napjainkban is lépten-nyomon felbukkan. Hol nyíltan, hol burkoltan, de jelen van. Ebből is látható, hogy a jóra való törekvés egyes emberek és társadalmi csoportok esetében hiábavaló, mert folyamatosan visszatérnek a múlt rossz narratíváihoz, hogy saját sikertelenségükre magyarázatot találjanak és ezzel mások deprivációira is vigaszt nyújtsanak. Érdekes jelenség, ugye?

Figyelembe véve az eddigiekben leírtakat, talán választ tudok adni arra a kérdésre, hogy miért változtam meg. Bizonyára az is nagy szerepet játszik, hogy sok évet már börtönben töltöttem, valamint az a nem elhanyagolható tény is, hogy ezt a rengeteg időt valamilyen hasznos tevékenységgel láttam célszerűnek eltölteni. Kezdetben fel sem fogtam azt, hogy ez a döntés meddig fog elvezetni és amikor majd elérek egy pontra, eljutok majd arra a felismerésre is, hogy az út végére még mindig nem értem el. Az én esetemben a változás az volt, hogy előtérbe helyeztem azokat az értékeket, melyekkel korábban nem foglalkoztam. Nem azért, mert nem ismertem őket, hanem mert nem érdekelték. Ezzel indult el minden, ami ahhoz vezetett, ahogyan most látom a világot és benne magamat, de ehhez a múltamról sem szabad megfeledkeznem, mert annak köszönhetően értem el mindazt, ami jelenleg jellemez engem. De erről bizonyára a barátaim és hozzátartozóim tudnának többet mondani. Csak remélni tudom, hogy sikerül ebben kitartanom és megvalósítanom Hérakleitosz „Pantha Rhei”-elvét, miszerint mindig minden változik, azaz nem szeretnék sem visszaesni, sem pedig megragadni ezen a szinten.

Erdélyi Nándor

Evangelizáció az életben

Az evangélium görög szó, kötelességem az evangélium örömhírt jelent. Az evangelizáció pedig az örömhír hirdetését. Sokféle örömet lehet megosztani: egy gyermek születését, egy ötös feleletet, bizonyítványt, házasságkötést, egy diploma elérését, egy aranyérmet. Vannak családok érintő öröme és nagyobb közösségnek szólóak. A Bibliában szereplő négy evangélium minden embernek szóló örömhír: Isten létezik. Szeretéből teremtette a világot és benne az embert. Szabályokat adott a közösségi létezéshez. Mindig kész megbocsájtani. Elküldte Fiát Jézust, aki által megismerhetjük az Atyát, a mennyországot és az odavezető utat. Szív bőségből szól a száj. Amivel a szívünk tele van, arról tudunk és szeretünk beszélni.

Hogy alakult ki bennem a papi hivatás? Vallásos családba születtem, jó szüleim voltak. Egyik esti imánál vállaltam, hogy felolvassom az imát, amit szoktunk imádkozni. Közben áramszünet lett, én pedig kívülről folytattam. Boldoggá tett, hogy nem hibáztam el. Jó káplán szolgált a falunkban. Öröm volt ministrálni a szentmiséken. A bencés gimnáziumban az elkötelezett, komoly tudással rendelkező szerzetesek mélyítették el hitemet. Karmelita lelki atyámnak is sokat köszönhetek. Türelmesen egyengette utamat a szeminárium felé. Gondot jelentett, hogy rossz volt a hangom. Lelki atyám tanácsára elkezdtem zongorázni, majd később elvégeztem a kántorképzőt. Azóta bátran énekelek.

Hatan voltunk testvérek. Apám korai halála után nehéz volt a megélhetés. Szemináriumba lépés helyett el akartam menni dolgozni. Amikor egy hívő özvegyasszony ezt megtudta, vállalta a szemináriumi költségeket öt éven keresztül. Így lehettem pap. Áldozatkészsége megragadott. Általa Isten gondviselését ismertem fel. Mint katolikus papnak alapvető

kötelességem az evangélium továbbadása. Két speciális területen gyakorolhattam. Öt évig a kárpátaljai misszióban, ahol feladatom volt a hit erősítése, a magyar nyelv ápolása és a családok védelme. A másik: 7 éven keresztül Sopronkőhidán tanúságot tenni a börtönben, hogy Jézus mindenkit szeret, mindenkinek kész megbocsájtani, aki megbánja a bűneit. Elődöm annyit mondott: SZERESD ŐKET! Ezt próbáltam megélni. Úgy érzem, hogy megéreztem az előítélet nélküli szeretetet. Én nem járom a házakat, az utcákat. Minden szertartáson evangelizálok, legyen az keresztelő, szentmise, esküvő vagy temetés. Nyitott plébániát hoztam létre. Bárki betérhet, szeretettel fogadom, meghallgatom.

Az emberek nem az elméletre kíváncsiak, hanem a gyakorlatra. Hogyan éljük meg a szeretetet. Volt egy gimnazista lány egyik helyemen, szombaton délelőtt beállított. Beszélgetni akart. Később tudtam meg, hogy otthon takarítás volt, ezt akarta megúszni. Édesapja azt mondta: nemcsak hirdetni kell az ígét, hanem ragozni is.

A keresztény nem tömegem-

ber. Nem azt nézi, hogy más mit gondol, mit tesz. Meggyőződése van, azt követi. Nem hőmérő a

környezetében, hanem hősugárzó. A szeretetet árasztja.

Egyik falumban történt, hogy a képviselők a hátsó udvaron dolgoztak. Gondoltam, megnézem őket. Egyik tag észrevett és szólt nekik: Vigyázzatok, jön a pap! Elöttem nem akartak csúnyán beszélni. De a TSZ-ben elengedték magukat. Vasárnapi keresztények és hétköznapi pogányok voltak. Nekünk kis szeretetlángoknak kell lennünk embertársaink között. Fontos a keresztény életöröm. Vegyük észre a jót, mondjuk ki, dicsérjük munkatársainkat és önzetlenül tegyük a jót. Érezzük át, hogy nagyobb öröm adni, mint kapni. Nagy Szent Teréz mondása; „szomorú szent, a szomorú szent.” Fontos, hogy a keresztény életörömet sugározni tudjuk. Isten végtelenül szeret minden embert. Megbocsájt. Nem lehet semmit végleg elrontani. Van élet az élet után. Feladatunk, hogy meg tudjuk vigasztani a szomorúakat. Tudjunk örülni más sikerének, tudva azt, hogy a megosztott fájdalom fél fájdalom és a megosztott öröm kétszeres öröm. A legértékesebbet az időnként ajándékozzuk a hozzánk fordulóknak. Nemcsak a papoknak, hanem minden hívőnek feladata az evangelizáció. Tanúságot kell tenni a bennünk élő Jézusról. Adja Isten, hogy ez sikerüljön!

Szeretettel: **Lajos atya**

„Semmi sem állandó, csak a változás maga”

E Hérakleitosztól származó idézet fényében szeretném bemutatni azt a soha véget nem érő folyamatot, melynek során az egyén egy szellemi-lelki metamorfózist él meg. Előjáróban leszögezném, hogy ez a változás személyes tapasztalaton alapszik, s mint ilyen, nem akar a kizárólagosság igényével fellépni, nem azt jelenti, hogy ez az egyetlen járható út. A következő mondatokból felsejlő „történet” egy olyan ember átalakulását tárja fel, aki az azelőtti életének mélypontjára jutott.

1. „Ne hasonuljatok a világhoz, hanem gondolkodásotokban megújulva alakuljatok át...” (Róm. 12.2)

Amikor életünk – ontológiai értelemben véve – megkérdőjeleződik, akkor a felismerés ráébredést minket a változás szükség-szerűségére. Elindul bennünk egy kétsíkú, egymással kölcsönhatásban álló intraperszonális folyamat.

Az első szint az emberi dimenzió, melyben saját magunkról való gondolkodásunk kerül reflektorfénybe. Objektív módon szemléljük hibáinkat, rossz szokásainkat, ugyanakkor erősségeinket és erényeinket is tudatosítjuk, egyszerűbben fogalmazva: leltárt készítünk személyiségünkről. Ez az önreflektív gondolkodás tesz képessé minket arra, hogy elfogadjuk a megváltoztathatatlan dolgot, és változtassunk azokon, ami-

ken tudunk; ezáltal mi magunk is változunk, jellemfejlődésen megyünk keresztül. Önképünk egyre reálisabbá válik és – bár lelki szemünkkel ekkor még nem látunk – átforgató gondolkodásunknak köszönhetően tudatára ébredünk önmagunk saulságának.

2. „Azon nyomban valami há-

lyogféle vált le a szeméről és viszszenyerte látását.” (Ap.csel. 9.18)

Az előbbieken felvázolt szellemi megújulás lehetővé teszi teremtményi korlátaink megállapítását, nyilvánvalóvá válik, hogy képtelenek vagyunk ennél többre. Elérkezünk a belső átalakulásunk origópontjához, ahol a bennünk zajló változás maga fog megváltozni. Itt veszi kezdetét a lélekben

történi megújulás: változásunk második szintje, az isteni szféra, melyben megteremtődik újjászületett lelkünk, emberi valóságunk azon része, amelyik képes kapcsolatba lépni Istennel, és válaszolni neki. Lehull a hályog lelki szemünkről, meglátjuk személyes Saulunkat, akiből a Szentlélek fényében Pál lesz. Ez az esemény a pálfordulás, a metanoia, azaz megtérés, amit lehet, hogy ott és akkor nem is értünk, nem tudjuk észérvekkel alátámasztani, de alapjaiban rengeti meg lelkünket, ezért érezzük, hogy helyes. Pállá válásunk – megtérésünk – munkálni fogja az immár megváltozott gondolkodásunkat, új távlatokat nyit meg előttünk. Megértjük, hogy a változásunk kezdetén vizionált cél maga az út, az „úton levés”, ami a keresztényi élet szinonimája. Új értékek és normák eresztenek gyökeret bennünk, érezzük, hogy a teremtményi valóságunkban zajló végtelen változás a megismerni vágyás elemi igényévé alakul át.

Pál apostol egész életében úton volt, ezért az ő szavaival búcsúzom: „Vessétek le a régi embert szokásaival együtt, és öltsetek fel az újat, aki állandóan megújul Teremtőjének képmására a teljes megismerésig.” (Kol 3,9-10)

Áldott József

Szüreti emlékek

„Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen.” (János 15,1)

Hosszú hónapokba telik a „szőlőtő” gondozása, mire ősszel a verejtékkel megdolgozott mun-

kánk gyümölcsét leszüretelhetjük. Falun élek, van egy szép nagy fagerendás teraszom, amire szőlő van futtatva. Nagyon munkás kor-dában tartani, nem borszőlő, hanem csemege, ezért az a sorsa, hogy sorban ajándékozom róla a termést azok örömére, akik szeretnek. Szeretem, ha beállítok a kosárral, és osztogatom belő-

le a finomságot, mert látogatok is, és finomságot is viszek. Mindenki jól jár, öröm adni és kapni is.

Mivel nagyon bőtermő és nem teszem pénzzé, így késő ősszel a megrendezett szüreti mulatságunkra kosárszámra fel szoktam ajánlani díszítésre is. Ilyenkor hátaltel a szívem, hogy méltó helyen pompáznak még, és a soka-

dalom még le is csipegeti.

Tavasztól teljesen befutja a teraszt, gyönyörű látvány és árnyékol is, több funkciós.

Ezzel együtt, mint tudjuk, a borszőlőnek is megvan a maga haszna és értelme. Ha önvizsgálatot gyakorlok, mert érzem, hogy a defekt nálam van, úgy nyugtázom a rám nézve nem jól alakuló helyzeteket, hogy Isten metszegeti rólam a vadhajtságokat. Akkor nagyon rosszul esik, elég sokáig is tart, mire megújulok, de utána feltámadok a növekedésben és bebizonyítom, hogy volt értelme a megtépázásnak, persze, hogy a végén gyümölcsöző akarok lenni, hogy Isten gyönyörködjön a teremtésében.

Kislányom népitáncolt és évről évre részt vettünk a szüreti bálokban. A mai felgyorsult társada-

lomban ez már kuriózum, de éppen ezek a felszabadult, jó hangulatú közösségi élmények gondolatébresztőek.

Mennyire jól eshetett régen egy kis közösségnek a kemény munkával járó őszi szüretelés után, annyi világi hívságot élvezni, hogy a falu apraja-nagyja összegyűlve megünnepelje jókedvűen és megérdemelten a jól elvégzett munka eredményét.

Ha dolgozni kell, tegyük becsülettel, ha pedig eljön az ideje az ünneplésnek, azt is éljük meg örömmel, erre Jézus is buzdít minket!

És a borból is igyunk, de csak mértékkel, vigyázzunk, ne részegedjünk le tőle!

Isten szereti a jókedvű, életet szerető gyermekeit, de ezt is leginkább egymás társaságában tudjuk megélni, szükségünk van az örömeinkben is egymásra!

Szeretettel:

Móni

Méregpohár

Árvának érzem magam
Egyedül, mint a kisujjam
Nem maradt másom
Csak a méltóságom
A szeretetet szerettem
A világból kiszereztem
Ő is énbőlőlem
Milyen különös
Ez a kölesönös szerelem
Néha magamhoz ölelném
Már, ha tehetném
Vagy porig rombolnám
A négy sarkán felgyújtanám
Nézném a sok izzó zsarátnokot
Míg a bennem dúló vihar
Elcsendesül, s nem szórnék átkot
Kívülről nézem magam
Mit láthatnak rajtam mások?
Egyhangú a fizimiskám
Vagy látszanak a villanások?
Ó, én balga, hiú lélek!
Teli vagyok hegekkel
Az ütések nehezen viseltem
Nem tűntek el az évekkal
A szeretet és a gyűlölet
Váltakozva háborúzik bennem
A méregpoharat kiittam
A sértődött keserűséget
A fájdalom szívja belőlem
Hátradőlök, eltelve önérzettel
M megbékélve a bensőmmel
Kipihenten
Jólesően

Lenhardt Mihály

Egy öreg diófa öröme és fájdalma...

Mindig nagy megtiszteltetésnek érzem, ha megjelenhet írásom a *Jobb Lator* című újságban.

Köszönet ezért a Szerkesztőségnek.

Most egy számomra nagyon szívbe markoló esetet szeretnék megosztani a kedves olvasókkal, amely által úgy érzem, nagyobb szükség van az evangelizálásra az emberek körében, mint ahogyan azt gondoltam.

Közel egy éve, hogy a *Jobb*

Lator oldalain keresztül bemutatam egy erdélyi hatgyermekes magyar család mélyszegénységben élő nehéz helyzetét.

Akkor a Mécses szíve együtt, egy cél érdekében dobbant, hogy könnyítsen nehéz sorsukon. Így fogtunk össze a család megsegítésére. Gyűltek is szépen az adományok, melyek a szegényes házban találtak új gazdájukra. Nagy öröm volt számunkra, hogy mi adhattuk át mindazokat a dolgokat, amelyek a testvérek, és számunkra idegen emberek nagylelkű adományaiból gyűltek össze.

Ezek után nagy változás történt a család életében, könnyebbé váltak a mindennapjaik.

Az életet adó víz bekerült a házba, a javításra váró házikón

kívül-belül elkezdődött a felújítás.

A mélyszegénységet a hátuk mögött hagyva indulhattak el az új élet reményében, most már sokkal könnyebb úton haladva tovább.

Egy gyönyörű májusi napon a legkisebb gyermekük keresztelőjére készültek, melyre mi is meghívást kaptunk. A szertartás után a szépen kitisztított udvaron egy öreg diófa árnyékában volt megterítve az ünnepi asztal, mely arra várt, hogy köré üljön a népes sereg. A családfő gondoskodott róla, hogy az asztalnál senki ne maradjon éhen, és szép emlékekkel távozzon az alkalomról. Látszott rajta, hogy milyen jól érzi magát családjá, és a meghívott vendégek körében. Az öreg diófát örömmel tölthette el, hogy az erősen tűző napsugaraktól védelmet nyújthatott számunkra.

Ezen a szép napon is gyermekzsivajtól volt hangos a diófa környéke.

Nem gondoltuk, hogy néhány hét múlva milyen fájdalmat kell majd látnia. Az öröm helyett bánat, a nevetés helyett sírástól lesz hangos a kis udvar.

A nap végére mi is búcsút vetünk a családtól, remélve, hogy hamarosan viszontlátjuk egymást. Az édesapa felénk intézett utolsó szavai még most is a fülembe csengenek; "Vigyázzatok magatokra!" és átölelt bennünket. Akkor még nem gondoltuk, hogy ez a búcsúzás örökre szól, és az ölelés az utolsó volt.

Néhány hét múlva a nyári éjszakában, az öreg diófa alatt fél órán keresztül küzdöttek érte, de sajnos nem tudták visszahozni az életbe, egy másik utat választott. Még most sem akarjuk elhinni, hogy ő már nincs többé közöttünk. Halála hatalmas űrt hagyott családjá és a mi szívünkben is.

Amikor ilyen gyors elmúlással találkozunk, és főleg ilyen fiata-

lon, keressük a miérteket, melyekről tudjuk, hogy Istennél vannak elrejtve. Ki gondolta volna, hogy 35 évesen fejezi be földi életét, itt hagyva családját és a társával együtt töltött éveit.

Akkor még, ott a keresztelőn tele volt tervekkel, hozzánk is szerettek volna ellátogatni.

Kedves Olvasó! Akit Isten Lelke indít, mondjon el egy imát ezért a családért, hogy Isten szeretete vegye őket körül, és tudjanak azon az úton tovább haladni, amelyen nem is olyan régen együtt indult útnak az egész család.

Nem tudhatjuk, meddig tart földi életünk, ezért éljünk úgy, hogy hitünk legyen az Úrban és békességünk, hogy vár majd ránk az Ő országában.

Olykor elcsüggedünk egy-egy nehéz helyzetben, és nem találjuk belőle a kivezető utat, ám ennek ellenére soha ne adjuk fel, higgyünk az Isten hatalmas erejében, aki minden nehéz helyzetben velünk van, megsegít bennünket, és hittel a szívünkben egy új élet reményében indulhatunk el a hozzá vezető úton.

Ez a fájdalmas eset eszembe juttatta, hogy amikor alkalom adódik az evangelizálásra, merjek embereknek Istentől beszélni, mert nem tudhatom, hogy lesz-e holnap. Hajlamos vagyok, a "majd holnap"-ra. Vajon mennyire biztos a holnap?

Az édesapa is halála napján még tette a dolgait úgy, mint addig, de sajnos már nem élte meg a holnapot! Az öreg diófa alatt dobbant utoljára fiatal szíve. Nyugodj békében, Attila, emléked szívünkben őrizzük. Isten vigyázzon ránk, és a holnapjainkra.

Éva és Sanyi

Evangelizáció

Egyik alkalommal megkérdeztem valakit, hisz-e Istenben? A válasza az volt, hogy magánügy. Az Úr Jézus akarata az evangélium megosztása, hirdetése akár sokaság, akár egy ember számára. A hírek, amelyek felkavarják az embereket akár rossz, akár jó értelemben arra készítetnek, hogy megosszunk.

Az elmúlt harminc évben nagyon sok emberrel megosztottam Isten örömeit, az Úr Jézus Krisztusról szóló evangéliumot. Ennek kezdete, forráspontja a hitrejtásom, mert nekem is meghirdették Isten szeretetét 1994-ben. Előtte is hallottam az evangéliumot, de zárva maradt a szívem. Álltam budapesti aluljáróban, ahol énekben és beszédben is szembesültem az evangéliummal, de nem tértem meg, lepattant rólam Isten beszéde.

Azon a '94-es délelőttön viszont célba ért. A börtön varrodájának dohányszőnyegében keltette fel a figyelmem egy férfi vallástétele, amely így szólt a hozzám intézett kérdésre: „Hiszek az Atya Istenben, és az Ő fiában, az Úr Jézus Krisztusban.” A mellettem állók kinevették, bennem viszont megmozdult „valami”, és további kérdéseket tettem fel az Istenbe vetett hitet illetően. A válaszokból

értettem meg, hogy Isten keres, szeret, és az Úr Jézus Golgotán kiontott vére képes megtisztítani engem is. Ez a rendkívüli evangelizáció, mert rab a rabnak beszélt az igazi szabadság lehetőségéről, mély hatást gyakorolt rám, és aznap éjjel bűnvallást tettem Isten jelenlétében, megvallva mindent, ami addigi harmincöt évem alatt felgyűlt a szívemben és ebben a bűnvallásban lépett be az Úr Jézus az életembe és adott új szívét nekem.

Mindennek kezdete az evangelizáció volt. Az első szeretet tüzeben sokszor úgy osztottam meg az Isten üzenetét, hogy az talán erőszakosnak is mondható, de aztán kialakult bennem: ha elutasításra, és érdektelenségre találok, akkor nem erőltetem. Az Úr Jézus Krisztus mennybemenetele előtt azt mondja az övéinek, hogy a Szentlélek erőt ad arra, hogy az ember tanúskodjon Isten kegyelme és szeretete mellett és hirdesse az evangéliumot a föld végső határáig. (Utalás: ApCsel 1,8)

Nagy áldás ennek a missziós parancsnak részesévé lenni és betölteni Isten akaratát. Mert Isten akarata az, hogy mindenki megtérjen és eljusson az igazság ismeretére. Minden hívő kiváltsága az evangelizáció, Krisztus halálának és feltámadásának megmentő üzenete. A személyes beszélgetésben csak úgy, mint összegyűlteik számára adhat az Isten szabadságot a szív megkötöttségeitől, és adhat bűnbocsánatot, örök életet. Ennek elengedhetetlen feltétele Isten akaratának megosztása.

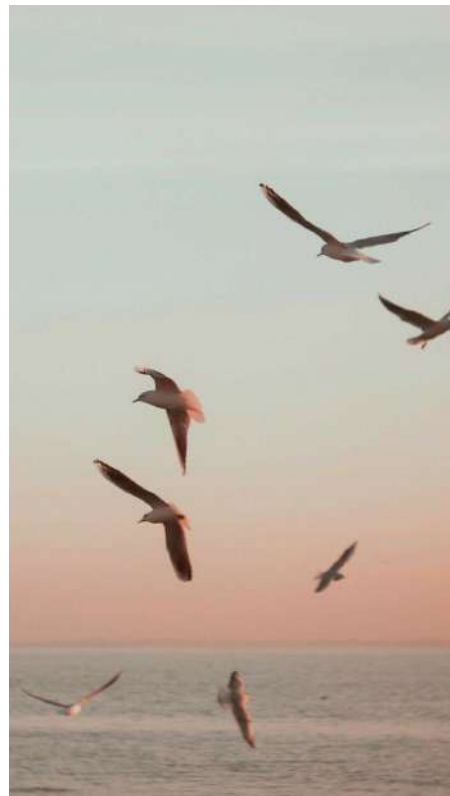
A börtön falain belül is jelen van az evangélium. Mert Isten beszéde nincs bilincsbe verve. Hirdetik szóban, és hirdetik írásban.

Kedves Olvasó!

Hadd hívjalak e sorokon keresztül a szabadságot és bűnbocsánatot kínáló Istenhez, mert az Úr Jézus Krisztus szabaddá tudja

tenni a szíved és áldozata neked is bűnbocsánatot, tiszta szívet és örök életet ad. Hívd segítségül az Úr Jézust, és megszabadulsz! Lehet, hogy nem változik meg a körülményed, de te meg fogsz változni, és ez mindennél többet ér!

„Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a

hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorázok, ő pedig énvelem.” (Jelenések 3,20)

Szeretettel,

Boros Lajos

Szüreti emlékek és a bor misztikája

Mindig irigyeltem azokat az embereket, akik teljes odaadással lelkednek egy hobbiért, témaért, akár az életüket szentelik egy ügynek, egy területnek boldogan. Micsoda képességek és odaadás kell ahhoz, hogy ne fogyjon el az érdeklődés! Vagy talán a téma az, ami kifogyhatatlan?

A borivók, szőlészek, sommelier-k, szőlősgazdák is rajongó csodabogarak. Érdeklődésük tárgya, a bor köré igazítják az életüket. De mégis, vajon miért ad ez okot ekkora érdeklődésre? Mit tud a szőlő, és mit a bor? Mit üzen a szüret? Honnan ered, és hogyan tartja fenn magát a tőkéből sarjadó, kacsokkal kapaszkodó misztika évezredek óta? Hamvas Béla A bor filozófiája című munkájában azzal kezdi értekezését, hogy elmagyarázza, mit jelent számára a bor és a vallás. Művére úgy tekint, mint egy imakönyvre, melyet ateistáknak készített. Viszont, mivel az ateisták színterint korlátolt és gögös emberek, óvatosan kell fogalmazni, ha velük beszél az ember. Az „Isten” szó helyett Hamvas szerint mást kell használni, hogy meg tudják emészteni. Ő a „bor” szót választotta.

Mivel lassan itt a szüreti idő, eszembe jutott az összes bugyuta, vicces, hétköznapi emlék a borral, szőlővel. Talán csak egy közös pont van bennük, amit majd később le is írok. Nem lesznek Hamvasi mélységű gondolatok, de talán ezt is elbírná majd az a képzeletbeli könyvespolc, amire a borral kapcsolatos írásokat pakolták.

Eszembe jut például, hogy kisgyerekkoromban rendszeresen jártunk az adonyi szőlőhegyre szüretelni. Baráti meghívásra mentünk segíteni, bár nem igazán volt ez segítség, nem tettünk vele szívességet. Örömmünep volt a javából, alig vártuk, hogy mehessünk. Alumíniumputtony a hátra, (bórszíjon lógott, mint egy hátizsák), aztán kezdődött a munka; fel a hegyre, le a hegyről. Nem mondhatnám, hogy túl lankás volt a hegyoldal, gyerek-szemmel kifejezetten meredek, lé-

ceken és autógumikon jártunk, azok voltak beépítve a jó adonyi sáros földbe lépcsőként.

Mi, gyerekek voltunk a „szépszőlősök”, a szépet, a nagyot szedtük a sor elején, de valahogy nem igazán telt a puttony. Viszont annyi mosatlan szőlőt megettünk (és később annyi mustot megittunk), hogy irgalmatlan hasmenésünk volt, nagy forgalma volt a pottyantósoknak. Ez sem minket, sem a felnőtteket nem zavart különösebben, esetleg kicsit több WC-papírt tettek a budiba.

A bácsit, akié a szőlő volt, kiles-

tük, amikor lefelé ment a pincébe. A pince tetején volt egy szellőző, a lyukon keresztül dobáltuk földdel és mindenféle terméssel az öreget, bevetettünk mindent, amit csak találtunk. Rettentően sopánkodott és „fogalma sem volt róla”, mi találja el őt folyton. Biztosan a gyerekkuncozás sem árulta el, kik voltak az elkövetők.

A felnőttek persze berúgtak, ez is borítékolható volt. Eszükbe se jutott volna autóval menni, mindig biciklivel mentünk a hegyre, ahonnan nagyon piszkosan és vidáman tértünk haza, főleg Apám, ő talán még az árokba is belement egyszerű kétszer.

Aztán ott voltak még a szüreti felvonulások. Mióta világ a világ, a faluban, ahol élek, az ifjúsági klub tagjai szervezik a szüreti felvonulást. Megbeszélik a helyi lovasokkal, hogy lovaskocsin vigyék őket körbe. Népviseletben táncolnak

minden utcasarkon. Piros csizma, fűző, fehér blúz és szoknya a lányoknak, a fiúknak kalap, bő gaty. Meg is szokták őket vendégszolgálni. Ha jönnek a szüretisek (ezt már megszűröl hallani: ostopattogás, lónyerrítés, zene), előkerül a kis asztal, rajta pogácsa, pálinka, üdítő és hasonlók – felállítva a ház előtt, az út szélén. A fiatalok örömmel megállnak és elfogadnak bármilyen frissítőt, aztán hálából táncolnak egyet.

A felvonulást – különösen néhány évtizeddel ezelőtt – mindenki megnézte a faluban. A gyerekek pedig követték a szüretiseket, mentek utánuk biciklivel, gyalog. A felvonulás estéjén szüreti bált szokás tartani a Faluházban, pedig talán már nem is kéne, délutánra itt is, akár a hegyen, sok az üveges tekintet, a „fáradt” fiatal.

Eszembe jut még a Borgödör, a kocsmá, ahova középiskolás koromban jártam. Nem voltunk sznobok, nem igazán a villányit meg a tokajit fogyasztottuk. Folyóbor, maximum 100 ft/dl, műanyagpohárban, kólával. Arányok: 2:1. Számtalan történet: fesztiválok, Tokaj, Belga Boros című dala, csúnya lerészegedések vagy akár a mi-sebor.

Mi a közös pont, hol a varázs? Szerintem szimplán a hagyomány és a közösség, az ünnep, az együtt töltött idő a misztika, amit segít megélni a bor. Hamas így fogalmaz: „A mámor anatómiájának végső tanulsága ez: a mámor a köznapiság észnél határtalanul magasabb rendű állapot és a tulajdonképpeni éberség kezdete. Mindannak, ami az életben szép, nagy, komoly, élvezetes, tiszta. Ez a magasabb józanság. A tulajdonképpeni józanság. Ez az entuziazmus, ahogy a régiek mondták, amiből fakad a művészet, a zene, a szerelem, az igazi gondolkodás.”

És hogy mindez miért nem működik sörrrel? Ne kérdezzétek, fogalmam sincs.

Anna

“Tegyetek tanítványommá minden népet!” (Máté 28, 19-20)

Azt mondják, mindenki arról beszél, amivel tele van a szíve. A Fradi drukker a meccsekről, a fogyókúrázó nő a kalóriákról, az agykutató a kísérleteiről. Neked mivel van tele a szíved? Ha csak keserűség csordul belőle, akkor ne csodálkozz, ha még sötétebb lesz körülötted a világ! Rendesen el tudjuk szomorítani egymást. De ugyanígy erőt is adhatunk egymásnak! Egy kedves köszöntés, valami jó tapasztalat elmesélése, egy kis figyelmesség, egy jó vicc... Számtalan lehetőségünk van arra, hogy egymás napjait kicsit könnyebbé tegyük.

Isten azt szeretné, ha hirdetnénk az Ő szavát. Persze csak akkor, ha valóban azzal lenne tele a szívünk és fontosnak is gondolnánk, hogy továbbadjuk. Nem azért, mert az legyezzetné Isten hiúságát, ha mindenki az ő “kottájából játszana”. Nem bizony! Hanem azért, mert tudja, hogy mi a jó nekünk, mi tesz boldoggá minden embert. Nem csoda, a versenyautó építője is ismeri a gép működését, hogyan fekszik fel jól az útra, melyik gumit kell felrakni, ha csúszós az idő; mekkora kanyarban hogyan kell kormányozni, stb. Isten alkotta az ember “prototípusát”, még jó, hogy tudja, mikor működik minél zökkenőmentesebben.

Mondják azt is, hogy minden ember szívében egy Isten formájú lyuk van, és semmi sem tudja kitölteni pontosan, csak maga az élő Isten. Próbálkozhatunk ezzel azzal, (pénz, siker, hatalom stb.) de az eredmény többnyire igen csak kétségesre sikeredik.

Tudjátok, nekem mikor kezdte betölteni a szívemet Isten? 19 éves voltam, amikor elkerültem egy lelkigyakorlatra, ahol a többiek saját szavaikkal imádkoztak. Csak ámultam és bámultam! Tudtam én a Miatyánkot, az Üdvözlégyet, meg az Én Istenem, jó Istenemet, de hogy valaki úgy beszél-

gessen a Mindenhatóval, mint a legjobb barátjával, ez teljesen lenyűgözött. S ahogy hallgattam őket, arra gondoltam, hogy itt vagy mindenki elmebeteg, vagy ez a Valaki, akihez fohászkodnak, s akivel megosztják kis és nagy gondjaikat és örömeiket, az ITT VAN. S ez a tapasztalat szinte kézzelfogható volt! Azóta is veszekszem gyakran Istennel, gyötöröm a miértjeimmel, de az, hogy létezik, nem kétséges számomra.

Szóval hirdessük az Ő útját! De hogyan? Vannak, akik becsöngetnek lakásokba, felajánlva, hogy beszélnek Istenről. Nem gondolom ezt az én utamnak, de néha elcsodálkozom a bátorságukon. Ötvenből negyvenkilencszer az arcukba vágják az ajtót, másnap mégis ugyanúgy útnak indulnak.

Én inkább a következő mondatához szeretném tartani magamat: Akkor beszélj, ha kérdeznek, de úgy élj, hogy kérdezzenek. Az a baj, hogy a legtöbb ember teletömöködi az életét mindenféle vágyakkal, tevékenységekkel, kapcsolatokkal. Aztán jön egy istenhívó valaki és megpróbálja “elsütni” neki Istent. “Térj meg, jó lesz az neked!” Kicsit olyan, mint amikor a hurkabél már cuf-tig van, de a töltővel még nyomunk bele, hátha belefér. Az igazán jó út talán az, ha meg tudjuk teremteni az Isten vákuumát. Valahogy úgy élni, hogy kíváncsiak legyenek arra, hogy mitől van békességem akkor is, amikor mindenki más forr a dühtől; hogy csinálom, hogy jut pénz a rászorulókra, amikor feleannyit keresek, mint mások; hogy van erőm leülni a részeg cigányember mellé és hazakísérni, hogy ott ne fagyjon. Ilyenkor van esély arra, hogy felfigyeljenek s vágyjanak ők is az ilyenfajta harmóniára. S ha megkérdezik, hogy mitől is van erőd másképp viselkedni, mint a nagy átlag, akkor van időd mesél-

ni a személyes Istenkapcsolatodról.

De mi is ez az Út? Semmi bizonyult: az önzetlen, feltétel nélküli szeretet útja. Úgy osztani időt, mosolyt, pénzt, vigasztaló szót, ahogyan arra szükség mutatkozik. Szép szavakkal, ígérettel már tele van a padlás. De a tetteknek még mindig bizonyító erejük van!

S a legnagyobb kihívás, ami Isten útján fellelhető: a rosszakaró, az ellenség szeretete. Azt gondolom, hogy a bennem élő Isten nélkül ez szinte lehetetlen, még Vele együtt is óriási, küzdelmes feladat. Azt mondom: bolondság! Mit szeressek azon, aki bántott? De ha gyűlölöd, bosszút forralsz, vajon kinek ártasz vele? Csak magadnak! Emésztődsz, tervezgetsz, dajkálod a bánatodat, és nem jut szemed észrevenni azt a szépet és jót, ami még a legszanya-

rúbb élet fenekén is fellelhető.

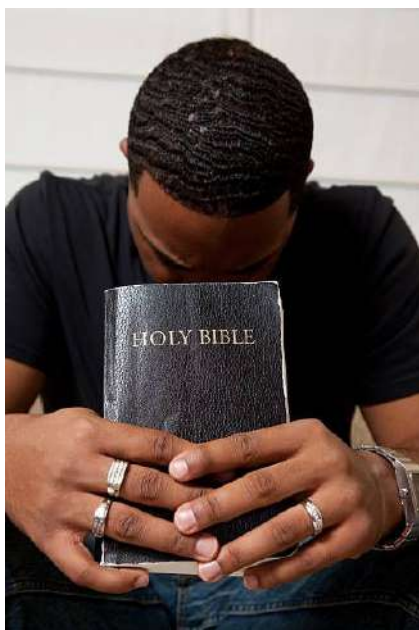
Azt mondom: kicsi vagyok én ehhez! Hirdetni a mindenható Isten útját? Majd az okosok, majd a papok, majd az akárcik, de nem én. De bizony neked is kell! Meg nekem is! Olyan kusza ez a világ, hogy minden szeretetcseppre szüksége van! Hát próbálkozunk! Mi biztosan jól járunk vele, s általunk másoknak is hasznára lehetünk.

Gesztenye

Evangelizáció – avagy az örömhír megosztása embertársainkkal

Élő hitű keresztényként küldetésünk, hogy megosszuk másokkal az örömhírt: Jézus Krisztus által bűneink megbocsáttatnak és megdicsőülhetünk.

Igen ám, de hogyan lehet ezt jól tenni? Számomra ez örök dilemma, hiszen emlékszem arra az életszakaszomra, amikor még nem voltam hívő keresztény. Rettenetesen irritált, amikor a hittérítők becsöngettek hozzánk vagy megállítottak az utcán - vagyis betörték a privát szférámba. A rossz élmények miatt a mai napig ezt az evangelizációs formát tőlem távol állónak érzem. Persze vannak adatok arra nézve, ha valaki az életében itt-ott elszórtan hall Jézusról és a megváltásról, az x-edik alkalom „beüthet”, s ki tudja, én hányadik vagyok a sorban... Mégis, egy olyan embernek, mint én, aki totál idegenekkel csak akkor beszél, ha muszáj (pl. boltban az eladóval, ha véletlenül olyan helyre megyek, ahol nincs önkiszolgáló kassza), ez nem járható út. De akkor nem tudom az egyik alapvető küldetésemet teljesíteni?

Dehogynem! A jó hír az örömhírről kapcsolatban, hogy több módon is meg lehet osztani

embertársainkkal. Nézzük akár a saját példámat is. Nővérem évtizedekkel megelőzött a megtérésben, s utána „elromlott” – ahogy akkori világi önmagam gondolta. Mindig Istennel jött és az Istenbe vetett bizalmával. Bevallom, ez akkor engem szörnyen idegesített. Ő viszont hitbéli kérdésekben nem egy könnyen lerázható típus. Eljött aztán az „ő” ideje: egy nagyon fájdalmas mélypontom, amikor tulajdonképpen már az élet feladásán morfondíroztam. Először csak egy negyedéves Mai Igét kaptam, mondván, hogy a gyülekezetben mindenki kapott egy extrát, hogy vigyen valakinek, akit szeret, s ő engem nagyon szeret. Majd szelíden felajánlotta: mi lenne, ha minden reggel ugyanabban az időben olvasnánk az aznapra szóló tanítást? Akkor az majdnem olyan, mintha együtt olvasnánk! Mit mondhattam volna erre? Annyira kedvesen kérte s én annyira ki voltam éhezve a szeretetre! Persze, hogy belementem. Így kezdődött. Majd kaptam egy Bibliát a születésnapomra egy kedves üzenettel: *Drága Húgocskámnak születésnapja alkalmából* (mellette az Ézsaiás 43:18-19). Az i-re a pontot az tette fel, amikor óvatlanul megígértem neki, hogy ha nem dolgozom egy bizonyos Istentisztelet napján (akkor még sokat dolgoztam hétvégén is), akkor elmegyek vele a gyülekezetbe. (Előtte többször már leráztam.) Mi történt? Nem kellett dolgoznom! Így aztán nagy duzzogások közepette elmentem vele az alkalomra, magamat szidva a felelőtlen ígéretért. A gyülekezetben aztán mindenki nagy szeretettel fogadott, hiszen ők már évek óta(!) imádkoztak a megtérésemért. Így esett ez meg velem. Nővérem András módjára vitte a testvérét, hogy ő is találkozzon a Messiással (János 1.40-42).

Bevallom azonban, hogy

nekem még a hívogatás is nehézséget okoz, mert még mindig úgy érzem, hogy ráerőltetek valakire valamit. Azonban ezzel a módszerrel lényegesen többször próbálkoztam ismerőseim körében. Amit talán a legjobban magaménak érzek, hogy megpróbálok úgy élni, hogy kérdezzenek. Persze sokat bukdácsolok az életemben, s bevallom, a hitem is sokkal kisebb, mint a nővéremé. Amolyan földhözragadt keresztény vagyok.

Tudom, hogy Isten velem van, nevel, tetteim közül valamivel egyetért, valamivel nem, s nem is mentesít a tetteim következményeitől, ha elvétem. De mindig ad annyi erőt, amennyi kell ahhoz, hogy a „dolgomat”, amit Tőle kaptam, végezhessem. Így vagyunk mi, amolyan gyakorlatias módon. Amit viszont büszkén kijelenthetek: bátran imádkozom hittestvéreimmel „nyílt” téren is, ha a Lélek úgy indít (nem érdekel már, hogy vannak járókelők, akik furának tartanak emiatt) s voltam már szabadtéri kiscsoportos énekes dicsőítésen is, teljes tudóból dicsérve az Urat, hadd hallja mindenki, aki él és mozog. S ha jobban belegondolok – ha szeretek valakit, akkor persze, hogy szeretném, hogy találkozzon Istennel és legyen Vele élő kapcsolata. Még ha az illető saját döntésén múlik is...

Klára

Egy elképzelt apokrif emlékirat

Amikor nem a víz az úr

Az egész napos tanítás és gyógyítás, valamint a kenyér- és hal-szaporítás csodája után Mesterünk elbocsátotta a sokaságot.

Szabadulni akart a fellelkesült tömegtől, tőlünk is. Mindannyian félreértettük őt. Szabadítót láttunk benne, de nem lelki, hanem világi értelemben: Király ő, aki Isten támogatását bírva felszabadíthat minket a római iga fogságából és a szegénység nyomorából.

Élelemmel látja el a népet, mint a sivatagi vándorlás idején. Isteni erővel gyógyítja a beteget és sérülteket. Ujratermi Izrael régi dicsőségét és Júdea földi paradicsomként születhet újjá.

Az egész lényéből sugárzó szelídség és szerénység is azt bizonyítja, hogy ő az egyetlen, aki méltó Dávid trónjára. Azzal vált el tőlünk, hogy keljünk át a tengeren, és másnap a túlparton találkozunk. Ő pedig elindult fel a hegyre imádkozni. Az egész napos eseményektől fáradt követői közül a legkitartóbbak is el-elmaradoztak mellőle a nehéz úton. Így végül, szándékainak megfelelően mégis egyedül maradt.

Az események nem várt alakulása miatt mindannyian csalódotak voltunk. Ilyen lelkiállapotban, magunkra maradván értük el a partot. Az időjárásváltozás már benne volt a levegőben, a sok éves tapasztalatom révén érzékeltem a közeledő vihar jeleit, de a lehangozottság társaimmal együtt engem is óvatlanná tett. A közeledő éjszaka és a fel-feltámadó szél nem ijesztett meg minket, tapasztalt hajósokat, így vízre szálltunk, hogy Mesterünk útmutatásának megfelelően átkeljünk a tengeren. Egyre jobban besötétedett, az út felénél már áthatolhatatlan sűrűséggel borult ránk, és természetellenes formát öltött. A szél irányának változása és erősödése révén a hajó irányítása egyre nehezebbé vált. A több éves, évtize-

des tapasztalatok ellenére mindannyian tehetetlenek voltunk. A szél viharos ereje által felkorbácsolts hullámok sűrűn átcsaptak a hajó peremén, elborítva mindent és mindenkit. A kimerültség és a kilátástalan küzdelem felismerésének hatására egymás után tettük le az evezőket. Hajónk a természeti elemek játékszerévé vált. A vihar természetfeletti ereje és a saját tehetetlenségünk megtapasztalása reménytelenséggel és egyre nagyobb félelemmel töltött el mindannyiunkat.

Emberi ésszel meghatározha-

talan, hogy mennyi időt töltöttünk a hánykolódó hajóban, de már éreztem, hogy nem sokáig bírom. Ekkor megpillantottam egy furcsa árnyat. Azt hittem, hogy csak a szemem káprázik. A jelenség azonban nem tűnt el, sőt egyre csak közeledett. Egyre nyilvánvalóbbá vált, és már szinte fénylett a sötétségben. Kísértet, kiáltottam fel! Mi más is lehetne? Egy vízen sétáló kísértet közeledik felénk. Szívbe markoló félelem kerített hatalmába, amikor társaimmal együtt rádöbentünk, hogy nincs hova menekülni. Elvesztünk, futott át rajtam a felismerés.

A közeledő jelenség azonban emberi formát öltött, és mindannyiunk által jól ismert hangon szólt hozzánk: Ne féljete!

vagyok! Bízotok bennem!

Es mintha a dühöngő természeti elemek ereje is csökkent volna. Ennek ellenére bizonyosságra volt szükségem. Egy jelre, amit még szinte magamnak sem volt időm megfogalmazni, de a Mester csak ennyit mondott: Jöjj! Szokásomhoz híven, habozás nélkül cselekedtem. Átvetettem magam a hajó korlátján és ott álltam a háborgó víz felszínén. Semmihez sem fogható, elmondhatatlan érzés kerített hatalmába. A lány felület erős hullámzását éreztem a talpam alatt, és mégis szilárdan álltam.

Felemelő és félelmetes érzések kibogozhatatlan kavalkádja borított el egy pillanat alatt. Egy határozott mozdulattal elengedtem akkor a hajókorlátot és elindultam a jelenség felé, melynek körvonaláiból egyre jobban kirajzolódtak a Mester vonásai. Talán a saját merészségemtől, vagy a természeti erők további tombolásától ijedtem meg, esetleg egy pillanatra elfordítottam a tekintetemet a Mesterről, nem tudom. Elég volt egy pillanat bizonytalanság, és máris éreztem, hogy elnyelnek a hullámok. Uram segíts, szakadt ki belőlem a kiáltás és a Mester abban a pillanatban, a köztünk lévő távolság ellenére már ott is volt a kellő pillanatban, mint mindig, amikor szükség van rá.

A felé nyújtott kezemet megragadva emelt ki a halál karmaiból. és enyhe szomorúsággal említette meg kishitúságemet. A hajóig fentmaradó egy-két lépést együtt tettük meg. A fedélzetre lépés pillanatában a vihar elvonult, és a természetfeletti sötétség is megszűnt. A sokkoló események hatására remegve álltam a Mester mellett, miközben társaim leborulva tettek bizonyosságot hitükről. Elismerve őt Isten Fiának.

[...]

Misi

Küldetéstudat

Egy régebbi online börtöntalálkozó alkalmával a küldetéstudatról volt szó. Miért és mi célunk, feladatunk, dolgunk van az életben és a világban? Isteni vagy emberi is szóba jöhetett, személyes, testreszabottan is!

Hívó bibliaolvasóként könnyebb dolga van az embernek választ, válaszokat találni e kérdésre! Azt hiszem! A másik (hitetlen, isteni irodalmat nem olvasó) oldalon nem volt véleménykutatásom!

Már a Teremtés Könyvében olvashatunk emberhez szóló isteni küldetésről, feladatról! Táplálkozási, demográfiai és hitbéli rendeletekkel ellátva férfit és nőt. És ez igen jónak látszott akkor Isten szemében és teremtményei is jól érezték magukat rendelt, kapott helyükön és küldetéseikben! Szabadon lakni, élni, enni-inni, szaporodni, betölteni a földet és uralkodni azon! Evvel küldte útjára Isten az első emberpárt (természetesen egy férfit és egy nőt párosítva!) Jobb meg sem hallani és említeni más verziókat, amelyek az embernek adott küldetéstől eltérő egyének körében alakult ki

Tehát emberként adott a küldetésünk, feladatunk, életcélunk, magától az Életet Teremtőtől!

Aztán tovább olvasva ez alapos élettanulmányt, láthatjuk belőle, hogy az alapfeladatoktól eltérő viselkedések is lettek, amelyek nem egyeznek az eredeti küldetéssel és megbízatással! Az emberek isteni gondviseléstől előfordulva és más szellemi vezetésre figyelve és hallgatva hirtelen elfeledték az egyetlen tiltó, óvó rendeletet, amely Istennel és az ember társával békében, harmóniában való kapcsolatra és küldetésre irányult! Mi a helyzet ma? Helyzetünk, küldetésünk megtaláltuk ismét, (vagy újra) Isten Igéjében és által? Ha igen, hogyan állhat vissza az eredeti állapot, hogy ismét, vagy újra igen jó legyen minden! Kell az nekünk? És kiknek nem kell esetleg? Persze már nekünk is többet kell tenni érte! Őszüleink által a jó és rossz tudásának a fájáról evés minket is érint! A meghalást is örököltük tőlük! És sajnos sok más is lett azóta, emberöltőkön, nemzedékeken át! De hála

Istennek jó is, nemcsak rossz! Mára az is küldetésünké lett, hogy a jót megtartsuk és semmi rosszat ne tartunk meg! Akkor csak jó és jószágok maradnak bennünk és velünk is csak az fog történni! Egy fontos ember dolgot olvashatunk még az Élet könyvéből, valójában csak egy dolga lenne az embereknek! Hogy valóságosan mérsékeltesen és szentül éljenek a jelenvaló világon! Akkor béke és harmónia lenne Isten, Teremtés és ember közt mindig! Sajnos az is nehezen sikerül sokaknak! Azért egyre több feladat és küldetés, hivatás jött létre! A hozzánk illőt megtalálni, meglátni is nagy feladat lett némelyeknek. Részekre osztódott és aki nem találja benne a helyét, azok depresszióval küzdenek! Sok ember már az identitása felől sincs tisztában, nemhogy feladata, küldetését illetően!

Hol tartunk mi, e sorokat olvasók? És hol tart velünk Isten? Mert Ő a helyreállítás Istene is! Rendben van-e identitásunk, tudjuk-e, hogy férfiak, vagy nők vagyunk! Tudjuk-e, hogy kell egészségesen táplálkoznunk? Tudjuk-e, hogyan kell uralkodnunk a Földön? Tudjuk-e mi a személyes és társadalmi szintű feladatunkat az Isteni békés jólétre? Ha nem, hogyan tudjuk meg? Ha tudjuk, de nem tudunk eleget tenni érte, akkor hová forduljunk segítségért? Van-e egyáltalán igény Rá? Sok kérdés merül fel ezzel kapcsolatban is a ma gondolkodó emberekben, embereiben? Vannak, akik ösztönösen azt teszik, ami helyes, de vannak olyanok is, akiknek tanulni kell érte! Ösztöneik lassúak, vagy érzéketlenek lettek, nem eléggé fogékonyak arra nézni és nézve sem! Velük hogyan lehet együtt létezni úgy? Van-e küldetés hozzájuk és feladat? Ha belegondolunk mindezen kérdések megválaszolására van-e esély, lehetőség, és megoldás, azt hiszem igen! De egyedül nem megy, ahogy Kern és Garas is énekelték egyszer! Jézus tudta jól, de küzdött egyedül is az egyedül levőkért, magányosokért, amelyek annak idején leginkább a betegeket és bűnösöket sújtotta! Beilleszkedési nehézségekkel küzdők segítségére sietett és győzött is értük! Önmaga

érdekeit teljesen félretéve, úgymond míg élt is másoknak élt, meghalt önmagának élni! Nincs nagyobb küldetés és Szeretet sem! Tudta, hogy úgy lehet rend, fegyelem és béke, ha mindenkit megtanít az Élet Szeretetére és a felebaráti szeretetre! Betegeknek és bűnösöknek szociális és egészségügy, újjászületés és integrációs program lett küldetés és feladat a békés együttélés érdekében! Mert ha a beteg, beteg marad és a bűnös bűnöző lesz, akkor nehezebb lesz az egészségesek és jó erkölcsi életűek sorsa is! Ezért közös feladattá adta Isten minden rétegnek helyrehozni mindazt, ami elromlott és javítható! Tudtul is adta, hogy mindenki tudja nincs egyedül és van feladata, de azt is tudni kell, hogy senki sem kap többet, mint amennyit elbír! Ha semennyit, akkor semennyit sem kap. De a leggyengébbnek is lehet mégis apró feladata, pl. szereti a finom gyümölcsöket! Közösségi erővel a szeretetért és békés jólétért! Hogyan, az nem mindenkinél világos! Befogadónak és nyitottnak kell lenni a jóra mindig és elérni velünk a célját!

Szeretettel az Úr Jézus Krisztus nevében!

Utóirat:

Azt hiszem nehéz mindezeket betartani a ma emberének is és Krisztus óta nem gondolom, hogy bárkinek is teljességgel sikerült volna! Mindig a következő nemzedékekre tolódtott a feladat a tanítások ígértetések révén átadva nekik a tudást! Élő példaként kevesebb vállalkozó volt bemutatót tartani, pláne egész életrevaló odaadással! Mi sem jeleskedünk ebben! Beszélni könnyebb, mint tenni is mindazt! Isten mégis segített és megtette értünk! Mert hosszútávú és könyörületes! Hálásak vagyunk Neki mi is és talán e kis vigasz enyhíteni tudja irántunk érzett bánatát (megbánta, hogy embert teremtett) és át tud segíteni a nehezebb időszakokon (zuhatagokon, van, akiket raftingos kiképzéssel erősítve)!

Remélve egyszer vége lesz és megpihenhetünk Isten karjaiban!

Sándor

Humor

Pistike egy nagy egyessel megy haza az iskolából.
Az anyja kérdőre vonja:

- Hogy lehet, hogy ilyen rossz jegyet kaptál?
- Egy sajnálatos hiányzás miatt.
- De hát nem is hiányoztál a suliból!
- Én nem, de a padtársam igen.

- .....
- Asszonyom, a szatyrából hullik a pénz!
  - Köszönöm, hogy szólt. Visszafordulok, hátha még megtalálok néhányat.
  - De honnan van ez a pénz? - kérdi a rendőr. - Talán lopta?
  - Jaj, dehogyis! A házammal szemben van egy stadion, és a részeg nézők mindig a kerítésemhez járnak elvégezni a dolgukat. Mikor odajönnek a bokrokhoz, és pisilni kezdenek, előugrok a bokorból egy ollóval, és így szólok: "Azonnal fizess egy ezrest, vagy lenyiszszantom!" Hát innen van a pénzem.
  - Ötletes! - nevet fel a rendőr. - És a másik szatyorban mi van?
  - Hát, tudja, nem mindenki szokott fizetni.

Egy nap egy ökör legelt a mezőn. Mélyen az erdőbe csatangolt, és miután több hétig legelte a dús fűvet, szép kövérré hizott. Az oroszlán, aki már nem volt ereje teljében, és nehezeire esett a vadászat, meglátta a szép kövér ökröt; leteperete, megölte és megette. Teletömte a bendőjét. Aztán elégedetten felbódult. Éppen arra járt néhány vadász. Hallották a bögést, becserkésztek az oroszlánt, és lelőtték. A történet tanulsága: ha teli vagy ökörséggel, ne nyisd ki a szádat.

			7	3	9		1
				9	5	6	
		2	5	4		8	7
	7	9	2	6			
2	4		9		8		7
3		6			4		
4	5			1		8	
	2				7		4
6		8	4	7		1	5

Egy porszívógépnök betolakodik egy házba, és a háziasszony minden tiltakozása ellenére nagy rakás száraz lócitromot szór a szoba közepére. A nő felháborodik:
- Mit képzels?
- Asszonyom, ígérem, amit ez a csodálatos porszívó nem szed fel, azt én magam fogom megenni!
- Akkor teszek rá magának egy kis tejszínhabot, mert nincs áram a házban.

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat Magyar Börtönpsztorációs Társaság Felelős kiadó:
Mécses elnöke

1325 Budapest, Pf. 391.
mecsesbp@gmail.com
mecses.vaciegyhazmegye.hu

Újságunk készítésében fogvartartottak, szabadultak, civil missziósok, papok és lelkészek egyaránt közreműködtek. A fogvatartotti írásokat minden esetben a BVOP kommunikációs főosztály sajtóengedélyével tesszük közzé.